ANNO 1742.

an potius Sedi Apostolicæ falsum expositum, & veritas reticita fuerit: qua super re eorum conscientiam oneramus.

Literæ Dispensationum in quibusdam distinctius concipi jubentur.

§. 7. Et quoniam in iisdem Apostolicis literis super Dispensationibus in gradibus prohibitis, aliisque præfatis impedimentis, nonnulla observata sunt, quæ negotium Executoribus quandoque exhibere, & scrupulos eorum animis ingerere solent, Apostolicæ Nostræ solicitudinis erit, ea dilucidius, & apertius in iisdem dispensationum literis Apostolicis exponere, ac declarare, ut omni dubitatione sublata, & causis coram Executore hujusmodi probationum genere probatis; quo de illarum veritate moraliter certus reddatur, Apostolicæ literæ Matrimonialium Dispensationum sine ulla hæsitatione ad debitam executionem deduci possint.

De linquentium punitio Datariis demandatur.

§. 8. Mandamus quoque, & injungimus dilecto Filio Nostro Pompejo Tituli S. Eusebii S. R. E. Presbyrero Cardinali Aldrovando nuncupato Prodatario Nostro, ejusque Successoribus Datariæ Apostolicæ Prodatariis, seu Datariis pro tempore existentibus, ut in præmissis reos, & culpabiles repertos, pœna falsi, ut præfertur, puniant, cum potestate citandi, etiam per edictum, constito summarie de non tuto accessu, aliaque dicendi, & faciendi in præmissis necessaria, seu quomodolibet. Non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, statutis, & consuetudinibus, & quibusvis indultis, & privilegiis, quibuscumque personis etiam speciali mentione dignis, datis, & concessis; cæterisque contrariis quibuscumque.

Non obstantibus quibuscumque.

Sanctio.

§. 9. Nulli ergo omnino hominum liceat, hanc paginam Nostri Decreti, constitutionis, monitionis, mandati, ac voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus noverit incursurum. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem, quinto Kal. Martias, anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo primo, Pontificatus Nostri Anno II.

Dat. die 25. Febr. 1742.

P. Card. Pro-Datarius.

D. Card. Passioneus.

VISA DE CURIA.
N. Antonellus.
Loco ✠ Plumbi.
J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 10. Martii 1742.

XLVI. PRO ELEVATIONE

Corporis Ven. Servi Dei Camilli de Lellis.

Dilecto Filio, Magistro Ludovico Valenti in utraque Signatura nostra Referendario, ac Fidei Promotori.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecte Fili, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Beatificatio Servi Dei an decreta.

DE Congregationis Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Sacris Ritibus præpositæ consilio, & assensu, ut Servus Dei Camillus de Lellis Fundator Clericorum Regularium Congregationis Ministrantium Infirmis impositum Beati nomine nuncupetur, ejusque Corpus, & Reliquiæ venerationi Fidelium (non tamen in Processionibus circumferenda) exponantur, alias, prout in aliis nostris in simili forma Brevis Literis desuper expediendis uberius continebitur, quamprimum Auctoritate Apostolica inculgere intendentes; ac cupientes, ut ejusdem Servi Dei Corpus ex tumulo in Ecclesia sub invocatione Sanctæ Mariæ Magdalenæ de Urbe ejusdem Congregationis Ministrantium Infirmis sito, in quo conditum reperitur, elevatum, in decentiorem nobilioremque locum transferetur, & collocetur, ad quem accedentes Christifideles venerentur; necnon ut ea omnia, quæ in hujusmodi elevationibus servari solent, exacte serventur: Tibi, qui Promotoris Fidei munus, quod Nos, dum in minoribus essemus, præstitimus, tanta cum sapientia, integritate, pietate, zelo, ac sedulitate obire pergis, per præsentes committimus, & mandamus, ut Te ipsum ad locum, in quo positum est ejusdem Dei Servi Corpus, conferas, & clausis Januis, & quibuscumque aliis (præter publicum Notarium acta omnia per Te conficienda rogaturum; nec non Dilectos Filios moderanos Præpositum Generalem, ac Assistentes, & Postulatorem Causæ dicti Servi Dei in eadem Congregatione Sacrorum Rituum, atque eos Ministros, seu Fossores, quos ad hujusmodi Ministerium & opus necessarios esse duxeris tantum, nec omnino alios) sub excommunicationis latæ sententiæ pœna ipso facto absque alia declaratione incurrenda, a qua nemo nisi a Nobis, seu Romano Pontifice pro tempore existente absolutionis beneficium, præterquam in mortis articulo constitutus, obtinere queat, & ipso facto ab omnibus cujuscumque status, dignitatis, conditionis, auctoritatis, præeminentiæ, etiam S. R. E. prædictæ Cardinalibus statim incurrenda, aliisque ad nostrum arbitrium imponendis pœnis, & censuris, penitus exclusis, tumulum, in quo Corpus dicti Servi Dei jacet, per antedictos Ministros effodi, arcamque, seu loculum, in quo conditur, reserari facias; necnon omnia, & singula accuratissime inspicias, quæ ad authenticitatem ejusdem Corporis firmandam apposita fuisse memoriæ traditum est, ac præsertim signa, aliaque hujusmodi recognoscas, cæteraque scruteris, quæ, pro tua hac in re singulari peritia duxeris notanda. Præterea Tibi committimus, & mandamus, ut singulis antedictis, quos solos tecum dumtaxat, ut præmittitur, interesse statuimus, sub suspensionis, interdicti, & excommunicationis latæ sententiæ, aliisque pœnis, & censuris Nobis, ut præfertur, reservatis, denunties, & inhibeas, ne quilibet eorum, Nobis inscriis, & inconsultis, quidpiam, vel minimam Corporis partem dicti Servi Dei auferre, detrahere, ac secum asportare audeat. Postquam vero hæc omnia præstiteris, idem Corpus in aliqua arca, seu loculo recondas, tuo in cera hispanica signo munias, & in aliquo decentiori loco diligentissime, ac tutissime custodiendum cures, donec opportuno tempore debitis cum honore, & cautelis in eo loco, in quo in futurum servandum colendumque erit, collocetur. Eapropter Tibi omnes, & singulas super negotio hujusmodi ea, qua decet & opus est, fide, ac diligentia perficiendo, necessarias & opportunas facultates auctoritate Apostolica tenore præsentium tribuimus, & impertimur. Non obstantibus Constitutionibus, Ordinationibus Apostolicis, cæterisque contrariis quibuscumque. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris, die v. Martii MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno II.

Ideo ipsius Corpus in nobilioremlocum elevari jubetur.

Loculi obsignatio.

Concedunturfacultates &c.

Dat. die 5. Mart. 1742.

D. Cardin. Passioneus.

DE NON IMPEDIENDA XLVII.

Executione Citationum, Mandatorum, aliarumque Provisionum Romanæ Curiæ, seu Sedis Apostolicæ.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Proœmium.

PASTORALIS regiminis solicitudo ex alto Nobis immerentibus commissa exigit, ut non solum curemus novas leges, si quando rerum conditio, aut necessitas postulat, condere; sed etiam, quæ a Romanis Pontificibus Prædecessoribus nostris provide, ac salubriter constituta sunt, si vel hominum culpa, vel ipsa rerum humanarum fluxa, ac volubili natura in desuetudinem abierunt, in usum revocare, eaque Apostolicæ confirmationis robore communire.

§. 1. Alias siquidem a Congregatione Particulari super reformatione Tribunalium Urbis a piæ memoriæ Innocentio XI. Prædecessore Nostro deputata, per

PONT. A. II.

per ejusdem Prædecessoris Literas, quæ incipiunt: *Decet Romanum*: datas IV. Kalen. Julii Anno Domini MDCLXXXIX: in forma specifica deinde confirmatum emanavit Decretum tenoris sequentis, videlicet; *Quoniam vero fertur, quod Ministri, & Officiales Civitatum, & Oppidorum, & Locorum, in quibus DD. Clerici, & Commissarius Cameræ aliique Prælati, ratione Episcopatuum, vel Abbatiarum, & Commendarum, & Præfectus Sac. Palatii Apostolici, exercent Jurisdictionem temporalem, ac etiam Ministri, & Officiales Baronum, & Domicellorum, & aliorum quorumcumque de facto, quamvis indebite, quandoque præstare audent impedimentum, ne in dictis locis, eorumque Territoriis exequantur per Cursores, & Mandatarios, aliosque Ministros, & Executores Tribunalium Urbis, & alios, quibus demandatum fuerit, Citationes, & mandata, aliæque provisiones Judicum, & Tribunalium Curiæ, & præsertim Auditoris Cameræ, absque eorum licentia, & beneplacito inscriptis ut vulgo dicitur, exequatur; Idcirco declaratum, & decretum fuit, quod tam Citationes verbales, & personales, vel domi, sive in manibus Domesticorum, aut per edicta, quam etiam mandata quæcumque, pariter tam in Personis, quam in bonis, in quibuscumque Causis civilibus, & criminalibus, libere possint fieri, & exequi absque alia licentia, beneplacito, vel exequatur, aut requisitione Officialium, & Ministrorum loci: neque dictos Officiales, & Ministros, etiam ipsosmet Cardinales, & Prælatos, & clericos, & Commissarium Cameræ, ac Baronos, & Domicellos, & alios quoscumque, posse in hoc aliquod directum, vel indirectum impedimentum præstare, sub pœnis contentis in Constitutionibus Apostolicis contra usurpantes jurisdictionem Sedis Apostolicæ, vel illam, ejusque liberum exercitium impedientes, aut Curiæ restentiam facientes; & inadvertenter, ac indebite requisiti de aliqua licentia, vel beneplacito, nullatenus possint, nec debeant, sub eisdem pœnis, apponere Exequatur, vel alias in scriptis apponere manus in ipsis expeditionibus Tribunalium Romanæ Curiæ.*

Decretum sub Innoc. XI. editum, pro omnimoda executione Citationum, Mandatorum &c. a tribunalibus Romanæ curiæ expeditarum &c.

Præscribitur recognitionis forma.

Quod a plurimis observatum non fuit.

§. 2. Hujusmodi autem tam providum, ac salubre Decretum non modo in nonnullis Ecclesiasticæ nostræ Ditionis Locis nunquam observatum fuisse, neque in præsenti observari comperimus; Sed insuper, præter eos, qui in eodem Decreto nominati sunt, alios quoque ex multorum inde dignorum relatione, & experientia ipsa, dum in minoribus essemus, Nosmetipsi, non sine animi nostri dolore & indignatione, cognovimus reperiri, qui debitam citationum, mandatorum, aliarumque provisionum Judicum, & Tribunalium Romanæ Curiæ executionem minime permittere, sibi laudi, atque honori ducunt, nisi prius ipsis exhibita fuerint, & eorum licentia, seu beneplacitum oretenus, vel in scriptis, quod vulgo dicitur, *Exequatur*, fuerit impetratum, quinimmo nonnunquam eo audaciæ, ac temeritatis processerunt, ut etiam impedimentum præstare ausi sint, interdicentes suis Officialibus, ac Ministris, ne iisdem obsequerentur, negantesque eam exhibere commoditatem, opem, atque auxilium, quod pro illis exequendis præbere tenebantur.

Prætextus obeundi soliti.

§. 3. Et quoniam tanti ausus deformitatem, quo Apostolicæ Sedis dignitas contemnitur, & auctoritas conculcatur, per se ipsi agnoscunt; modo obtegere curant eo prætextu, quod locus eorum regimini, & potestati subjectus ejusmodi potiatur privilegio, ut ex eo Causæ extrahi nequeant, sed in eodem debeant debito fine terminari; modo autem quod ipsi volunt, Patres inter se litigantes ad concordiam adducere, ne substantias suas in rerum minimarum litibus sustinendis insumant.

Pontifex præinsertum Decretum Innovat.

§. 4. Ut autem hujusmodi malo, quod pessimi exempli, & pravi effectus esse dignoscitur, priusquam magis invalescat, opportuno Pastoralis Providentiæ nostræ remedio occurramus, motu proprio, ex certa scientia, ac de Apostolicæ potestatis plenitudine, tenore præsentium, præfatum Innocentii XI. Prædecessoris nostri Decretum approbamus, confirmamus, & de novo, quatenus opus sit, ferimus, statuimus, ac innovamus, atque illud ab omnibus cujuscumque ordinis, gradus, status, ac dignitatis in perpetuum servari, & custodiri volumus, & mandamus.

Et ab omnibus, & quibuscumque servari jubet.

§. 5. Præterea decernimus, ac definimus, eodem Decreto omnes, & quoscumque Gubernatores, Rectores, Præsides quorumvis Locorum, Terrarum, & Civitatum Status, nedum immediate, sed etiam mediate in temporibus Sedi Apostolicæ subjectos, atque insuper omnes Præfectos, seu Præsides Provinciarum ejusdem Status, quibuslibet suffultos privilegiis, seu facultatibus, etiam Legatorum a Latere, atque insuper Pro-Legatum Avenionensem, atque etiam S. R. E. Cardinales, etiam a Latere nostro Legatos, eorumque Ministros, atque Officiales comprehendi, & comprehensos censeri debere.

ANNO 1742.

Pœnæ in contravenientes.

§. 6. Et quoniam in impedienda executione hujusmodi citationum, mandatorum, aliarumque provisionum Romanæ Curiæ, vel Sedis Apostolicæ, ut plurimum primas partes tenent, aut certe in causa & culpa sunt, vel ligitantes, vel ii, quorum interest, executiones prædictas impediri; vel alii in causis, vel rebus, de quibus agitur, nullum interesse habentes; vel Notarii, sive Tabelliones publici, qui acta ad executiones hujusmodi explendas necessaria conficere, & muneris sui partes obire recusant: Nos ad intolerabilem hanc pravitatem prorsus abolendam ex omni parte opportune providere volentes, cupientesque, ut qui Apostolici culminis reverentia, ut par est, non commoventur, pœnarum metu in officio contineantur; motu, & auctoritate simili, hac nostra perpetua Constitutione statuimus, ac definimus, ut omnes & singulæ Personæ tam Sæculares, quam Ecclesiasticæ, & Regulares cujuscumque dignitatis, status, & præeminentiæ, seu ordinis, interesse quodcumque in Causis, vel rebus, de quibus agitur, habentes, quæ Citationes, & Causarum Commissiones, decretas, vel decernendas, aut quævis alia mandata Romanæ Curiæ, seu rescripta Apostolica justitiam, vel gratiam continentia, quo minus juxta illorum tenorem executioni demandentur, per se, vel per alium quovis quæsito colore impedire, aut impediri facere præsumpserint, aut pro illis impediendis ad Sæculares, vel Ecclesiasticos, seu Regulares in quavis dignitate, vel ordine constitutos, seu eorum Officiales publice, vel occulte, per se, vel per alium, quovis quæsito colore recursum habuerint, causam perdant, & omne jus tam in petitorio, quam possessorio, in re, vel ad rem, de qua agitur, eis competens eo ipso amittant.

In ipsos litigantes, aut interesse habentes.

§. 7. Aliæ vero Personæ sive Sæculares, sive Ecclesiasticæ, aut Regulares; quæ in Causis, vel rebus hujusmodi nullum interesse habent, executionem Citationum hujusmodi, Causarum, Commissionum, & aliorum quorumcumque mandatorum, seu rescriptorum, & provisionum Apostolicarum, ut præmittitur, impedientes, aut impedientibus hujusmodi auxilium, consilium, vel favorem publice, vel occulte, directe, vel indirecte præstantes, cujuscumque ordinis, gradus, conditionis, vel præeminentiæ existant, si Sæculares fuerint, sententiam excommunicationis, si vero Ecclesiasticæ, aut Regulares, pœnam suspensionis, tam ab exercitio Ordinum, quam cujuscumque Officii, aut dignitatis ipso facto incurrant, a quibus (excepto quoad excommunicationem mortis articulo) non ab alio, quam a Romano Pontifice pro tempore existente, absolutionis beneficium possint obtinere.

In Judices, Magistratus, aliosque impedientes.

§. 8. Notarii autem, sive Tabelliones publici, qui de executionibus citationum, causarumque commissionum, & mandatorum, ac provisionum hujusmodi faciendis, aut quo minus fiant, de inhibitionibus requisiti fuerint, & instrumenta publica desuper ad instantiam interesse habentium, seu interesse prætendentium, soluto tamen congruo salario, conficere recusaverint, exercitium Officii Tabellionatus amittant, fiantque perpetuo infames, & ad Instrumenta, sive Scripturas publicas in posterum conficiendas inhabiles reddantur, donec ab hujusmodi reatu absolutionem, & infamiæ absterſionem obtinuerint.

In Notarios.

Derogatur Legibus, Consuetudinibus & Indultis in contrarium facientibus.

§. 6. Non obstantibus ordinationibus, & Constitutionibus Apostolicis, Decretis, & Statutis, etiam Apostolica auctoritate confirmatis, quibusvis privilegiis, indultis, & concessionibus, quacumque possessione, & consuetudine etiam immemorabili, & titulo colorato ex ea resultante, scientia, & patientia, & tolerantia quorumcumque Superiorum, etiam Sedis Apostolicæ, roborato, cæterisque contrariis quibuscumque; aut si aliquibus communiter, vel divisim ab eadem sit Sede indultum, quod interdici, suspendi, & excommunicari non possint per Literas Apostolicas non facientes plenam, & expressam, ac de ver-

Anno 1742.

verbo ad verbum de indulto hujuſmodi mentionem: quod quidem indultum decernimus eis, quacumque auctoritate muniti ſint, in hoc aliqualiter ſuffragari non poſſe, quo minus hujuſmodi ſententiis, & pœnis ſubjaceant.

Salvis Privilegiis, de non avocando.

§. 10. Per præſentes autem non intendimus in aliquo derogare privilegiis, gratiis, indultis, a Nobis, aut a Romanis Pontificibus Prædeceſſoribus noſtris conceſſis nonnullis locis, Civitatibus, Provinciis, aut Regnis, ut cauſæ extra eorum territoria extrahi nequeant, dummodo citationes, cauſarumque commiſſiones, & alia quæcumque mandata, & proviſiones Apoſtolicæ, debitam in iiſdem obtineant executionem.

Publicationis vigor, & exemplorum auctoritas.

§. 11. Volumus autem Conſtitutionem, & Decretum hujuſmodi, poſtquam Valvis Eccleſiæ Lateranenſis, & Baſilicæ Principis Apoſtolorum, necnon Cancellariæ Apoſtolicæ, Curiæque Generalis in Monte Citatorio, ac in Acie Campi Floræ de Urbe, ut moris eſt, affixa, & publicata fuerint, omnes & ſingulos tam in Romana Curia, quam extra eam exiſtentes perinde afficere, & arctare, ac ſi unicuique eorum perſonaliter, & nominatim intimata fuiſſent; quodque illorum exemplis etiam impreſſis, manu tamen Notarii publici ſubſcriptis, & ſigillo Perſonæ in Dignitate Eccleſiaſtica conſtitutæ munitis, eadem prorſus fides, tam in judicio, quam extra ubique locorum adhibeatur, quæ præſentibus adhiberetur, ſi forent exhibita, vel oſtenſa.

Sanctio.

§. 12. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam noſtræ confirmationis, ſtatuti, decreti, mandati, voluntatis, ac derogationis infringere, vel ei auſu temerario contraire; ſi quis autem hoc attentare præſumpſerit, indignationem Omnipotentis Dei, & Beatorum Petri, & Pauli Apoſtolorum ejus ſe noverit incurſurum. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ milleſimo ſeptingenteſimo quadrageſimo ſecundo, tertio Kal. Aprilis, Pontificatus Noſtri Anno ſecundo.

Dat. die 30. Martii 1742.

P. Pro-Datarius.

D. Card. Paſſioneus.

Visa de Curia.

N. Antonellus.

J. B. Eugenius.

Regiſtrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 13. Aprilis ejuſdem Anni.

XLVIII.

DE APPELLATIONIBUS,

Et Inhibitionibus concedendis, vel denegandis.

BENEDICTUS EPISCOPUS

Servus Servorum Dei

Ad perpetuam rei memoriam.

Pontificis ſtudium pro recto judiciorum Eccleſiaſticorum Ordine.

AD militantis Eccleſiæ regimen nullo meritorum Noſtrorum ſuffragio, ſed imperſcrutabilis conſilii altitudine evocati, inter graves curas, quas aſſiduo pro Noſtro munere ſuſtinemus, poſtrema illa non eſt, in quam totis viribus Nobis incumbendum eſſe ducimus, ut graves nimium, diuturnæ, nulloque unquam tempore intermiſſæ Epiſcoporum, aliorumque ordinariam Juriſdictionem habentium querelæ adverſus Majora Tribunalia, atque illa etiam Noſtræ Romanæ Curiæ, propoſitæ, tandem compeſcantur.

Ordinariorum querelæ adverſus Judices Superiores.

§. 1. Intimo ſiquidem animi Noſtri mœrore, cum in minoribus adhuc eſſemus, jamdiu intelleximus, pleroſque Locorum Ordinarios conqueri, ſenſim abuſum irrepſiſſe, quod ad malitioſam petentium ſuggeſtionem, a Patriarchis, Metropolitanis, Sanctæ Sedis a latere Legatis, & diverſis dictæ Romanæ Curiæ Judicibus, *Inhibitionis* ſine delectu Cauſæ, & rei, de qua agitur, examine, paſſim concedantur; Et quamvis in more poſitum ſit, dictas Inhibitiones indebite expeditas pro cauſæ meritis revocari, & aboleri; remedium tamen inflicto vulneri non ſatis eſſe dicunt, cum interea oporteat Epiſcopos, alioſque inferiores Judices, in ipſo cauſarum, & Judiciorum curſu, otioſos immorari, jus ſuum judicialiter aſſerere, & vindicare, & ad continendos in officio Populos gravia ſæpe incommoda, & diſpendia ſubire.

Pont. A. II.

Superiorum excuſationes.

§. 2. E contrario Nobis quoque, dum etiam in minoribus eſſemus, Superiorum Judicum reſponſiones audire contigit, aſſerentium, memoratas querelas inanes eſſe, nec ulli innixas fundamento, utpote ex hac unica re cauſam, & originem habentes, quod inferioribus grave eſt obedientiæ, ac ſubjectionis jugum erga majora Tribunalia, ipſiſque nimis diſplicet, ſibi ſubditis appellationis beneficio ſuccurri.

Pontifex diſſidia componere intendit, ad normam Canonum, & Conſtit. Apoſtolicarum.

§. 3. Porro cum facile hæc diſſidia componi, & ſuccreſcentia litium ſemina avelli poſſint; ſi, quæ a Sacra Tridentina Synodo, ab Apoſtolicis Conſtitutionibus, & Congregationum Decretis provide ſancita ſunt, debitæ executioni mandentur: Nos idcirco ad conſervandam Eccleſiæ diſciplinam, reſtituendamque Tribunalibus formam eiſdem canonicis legibus conſentaneam, pro credito Nobis Apoſtolicæ ſervitutis Officio, opportune duximus conſulendum.

Enumerat Prædeceſſorum Sanctiones hac de re editas.

§. 4. Inhærentes itaque Decretis ejuſdem Sacri Concilii, necnon Congregationis Epiſcoporum, & Regularium, juſſu, & approbatione rec. mem. Clementis PP. VIII. Prædeceſſoris Noſtri alias editis die XVI. Octobris MDC. Itemque aliis Congregationis particularis, juſſu pariter, & approbatione fel. rec. Urbani PP. VIII. ſimiliter Prædeceſſoris Noſtri, promulgatis die V. Septembris MDCXXVI. eorumque declarationibus nuper ſuperadditis a piæ mem. Benedicto XIII. etiam Prædeceſſore Noſtro in Appendice Concilii Romani, aliiſque Apoſtolicis Conſtitutionibus, hac de re alias editis, & innovatis, & præſertim Conſtitutioni piæ memor. Gregorii XV. quæ incipit: *Inſcrutabili*, ſub Datum Romæ apud Sanctum Petrum Anno Incarnationis Dominicæ MDCXXII. nonis Februarii.

Appellationes, cum Inhibitione concedi prohibet.

§. 5. Diſtricte præcipimus, & mandamus, ne deinceps ab exequutione Decretorum dicti Sac. Concilii Tridentini, in omnibus illis cauſis, & negotiis, in quibus exequutio hujuſmodi Epiſcopis, & Locorum Ordinariis, etiam uti Sedis Apoſtolicæ Delegatis, ab eodem Sacro Concilio, vel dictis Apoſtolicis Conſtitutionibus, *appellatione, vel inhibitione quacumque poſtpoſita*, commiſſa eſt, appellatio aliqua in Tribunalibus prædictis recipiatur, vel Inhibitiones, Citationes generales, vel ſpeciales, cum Commiſſione inſerta, Monitoria, & alia hujuſmodi, per quæ dictorum Decretorum exequutio retardetur, aut Proceſſus ad ulteriora in eadem exequutione ſuſpendatur aut impediatur, quoquo modo concedantur.

In cauſis, quarum executio a Conc. Trident. demandata eſt Ordinariis, appellatione remota.

A Decretis circa Cultum Divinum, & celebrationem Miſſæ.

§. 6. Itaque a quibuſcumque Mandatis, prohibitionibus, proviſionibus, & ſtatutis tam in Viſitatione, quam extra, pro Divino cultu conſervando, & augendo, & præſertim circa ea, quæ obſervanda, & evitanda ſunt in celebratione Miſſæ, aut alio quovis modo reſpiciunt exequutionem Decreti Sac. Concilii *Seſſ. 21. de Refor. cap. 8. & ſeſſ. 22. in Decret. de obſer. & evit. in celebrat. Miſſ.*

A Decretis circa Ritus Eccleſiaſticos.

§. 7. Item a Decretis cogentibus Clericos tam Sæculares, quam Regulares, etiam Monachos, & exemptos, ad publicas Proceſſiones, ſervata tamen forma Conſtitutionis ſan. mem. Pii V. quæ incipit: *Etſi Mendicantium*: Prout etiam a Decretis, & proviſionibus ſuper præcedentia inter Perſonas Eccleſiaſticas, tam Sæculares, quam Regulares in eiſdem Proceſſionibus, vel aſſociatione Defunctorum, delatione Umbellæ, & hujuſmodi; Necnon ſuper obſervatione Cenſurarum, etiam Epiſcopalium, & Feſtorum Diœceſis, juxta diſpoſitionem ejuſdem Sacri Concilii *ſeſſ. 25. de Regular. cap. 12. & cap. 13.*

A Decretis circa curam Animarum, & Sacramentorum adminiſtrationem.

§. 8. Item in omnibus iis, quæ ad curam Animarum, & Sacramentorum adminiſtrationem quoquo modo pertinent, & præſertim adverſus Monitiones, Cenſuras, aut alias proviſiones, per quas Parochi, aut alii Curam Animarum exercentes, diebus ſaltem Dominicis, & Feſtis ſolemnibus Plebes ſibi commiſſas ſalutaribus verbis paſcere compellantur, docendo ea, quæ ad ſalutem neceſſaria ſunt, juxta Decretum Sacri Concilii *ſeſſ. 5. de Reform. cap. 2.*

A deputatione Vicariorum, cum aſſignatione

§. 9. Item adverſus deputationem Vicariorum etiam perpetuorum, cum aſſignatione Congruæ, per quos Cura Animarum exerceatur, quoties plura Beneficia Curata

rata

Pont. A. II.

rata ex Diſpenſatione Apoſtolica ab aliquo obtineantur; vel quoties eadem Beneficia Curata Cathedralibus, Collegiatis, ſeu aliis Eccleſiis, vel Monaſteriis, Beneficiis, ſeu Collegiis, aut piis Locis quibuſcumque perpetuo unita, & annexa reperiuntur; juxta præſcriptum dicti Sacri Concilii *ſeſſ. 7. de Reform. cap. 5. & cap. 7.* & juxta Conſtitutionem ſan. mem. Pii V. quæ incipit: *Ad exequendum*.

Congruæ, in Parochialibus unitis &c.

A Viſitatione Parochialium ſic unitarum, etiam exemptarum & decretis quoad Cultum Divinum, & Curam Animarum.

§. 10. Item adverſus Viſitationem Beneficiorum Curatorum, ut ſupra, perpetuo unitorum, necnon quarumcumque Eccleſiarum quomodolibet exemptarum, prout etiam adverſus Decreta, & proviſiones ab Ordinario capiendas, ut quæ in eis reparatione indigent, reparentur, & cura Animarum, ſi qua illis imminet, aliiſque debitis obſequiis minime defraudentur, juxta diſpoſitionem Sacri Concilii eadem *ſeſſ. 7. de Reform. cap. 8. & ſeſſ. 21. cap. 7.*

A proviſionibus capien. pro meliori Eccleſ. Paroch. ſervitio, & regimine.

§. 11. Item a Decretis, ſeu Mandatis, per quæ Epiſcopi, etiam uti Apoſtolicæ Sedis Delegati, in Eccleſiis Parochialibus, aut Baptiſmalibus, in quibus Populus ita numeroſus eſt, unus Rector non poſſit ſufficere Eccleſiaſticis Sacramentis miniſtrandis, & Cultui Divino peragendo, cogant Rectores, vel alios, ad quos pertinent, ſibi tot Sacerdotes ad hoc munus adjungere, quot ſufficiant ad Sacramenta exhibenda, & Cultum Divinum celebrandum: Aut etiam invitis Rectoribus, procedant ad Conſtitutionem novarum Parochiarum, cum aſſignatione competentis portionis, ubi ob locorum diſtantiam, ſive difficultatem, Parochiani, ſine magno incommodo, ad percipienda Sacramenta, & Divina Officia audienda accedere non poſſunt, vel denique propter paupertatem, & in cæteris caſibus a jure permiſſis, deveniat ad uniones perpetuas aliorum Beneficiorum ſimplicium, non tamen Regularium, juxta diſpoſitionem Sacri Concilii *ſeſſ. 21. de Reform. cap. 5. & ſeſſ. 24. ſimiliter de Reform. cap. 13.*

A correctione Parochorum, & a Coadjutorum, aut Vicariorum deputatione.

§. 12. Item a deputatione Coadjutorum, aut Vicariorum pro tempore, vel aliis proviſionibus ab Epiſcopo capiendis, etiam tanquam Apoſtolicæ Sedis Delegato, quando illiterati, & imperiti Parochialium Eccleſiarum Rectores ſacris minus apti ſunt officiis; cum aſſignatione partis fructuum pro ſufficienti illorum victu: Nec non a ſuſpenſione, atque etiam a privatione illorum, qui turpiter, & ſcandaloſe vivunt, & poſtquam præmoniti ſunt, in ſua nequitia incorrigibiles perſeverant, juxta præſcriptum ejuſdem Concilii *d. ſeſſ. 21. Reform. cap. 6.*

A translationibus Beneficiorum, & decretis pro Eccleſiarum inſtauratione.

§. 13. Item a translatione Beneficiorum ſimplicium, etiam Juriſpatronatus, ex Eccleſiis, quæ vetuſtate, vel alias collapſæ ſunt, & ob earum inopiam nequeant inſtaurari, vocatis iis, quorum intereſt, in Matrices, aut alias Eccleſias, cum omnibus emolumentis, & oneribus; prout etiam a Decretis cogentibus Patronos, Rectores, Beneficiatos, aut Parochianos, ſive Populum, ad refectionem, & inſtaurationem Eccleſiarum Parochialium, ſervata forma Sacri Concilii *ſeſſ. 21. cap. 7.*

A proviſionibus adverſus Curatos non reſidentes.

§. 14. Item a cenſuris, ſequeſtratione, & ſubtractione fructuum, aut aliis quibuſcumque proviſionibus, pro cogendis ad reſidentiam Parochis, cæteriſque omnibus, quibus Cura Animarum incumbit, juxta Decretum ejuſdem Sacri Concilii *ſeſſ. 23. de Reform. cap. 1.*

A denegatione, ſuſpen. aut limit. facultatis audiendi Confeſſiones.

§. 15. Item a denegatione, revocatione, ſuſpenſione, vel reſtrictione, & limitatione facultatis audiendi Confeſſiones, reſpectu eorum, qui Parochiale Beneficium non obtinent, etiam ſi fuerint Regulares, pro excipiendis Confeſſionibus Sæcularium, juxta ordinationem Sacri Concilii *ſeſſ. 23. cap. 15.* & Prædeceſſorum Noſtrorum Conſtitutiones, ac præcipue illam fel. rec. Clementis X. quæ incipit; *Superna*.

A diſtinctionibus, & inſtitutionibus Parochiarum.

§. 16. Item in illis Civitatibus, aut Locis, ubi vel Parochiales Eccleſiæ certos non habent fines, nec earum Rectores proprium Populum, quem regant, ſed promiſcue petentibus Sacramenta adminiſtrant, vel etiam nullæ ſunt Parochiales, a diviſione, ſeu diſtinctione Parochiarum, earumque ordinatione, ſive inſtitutione in titulum perpetuum, juxta Decretum Sacri Concilii *ſeſſ. 24. de Reform. cap. 13.*

A deputatione OEconomi, indictione Concurſus, & proviſione Parochiarum.

§. 17 Item a deputatione Vicarii, vel OEconomi, cum aſſignatione Congruæ, pro tempore, quo vacat Eccleſia Parochialis. Prout etiam ab indictione Concurſus, relatione examinatorum, necnon prælectione, & proviſione Epiſcopi in eodem Concurſu, juxta definitionem Sacri Concilii eadem *ſeſſ. 24. de Reform. cap. 18.*

Anno 1742.

A Decretis circa prædicationem Verbi Dei, vel publicas lectiones.

§. 18. Item a Mandatis, ſeu Decretis inhibentibus prædicationem, vel publicas lectiones, aut coercentibus, vel punientibus quoſcumque; etiam exemptos, tam Sæculares, quam Regulares, qui in alienis Eccleſiis, quæ ſuorum Ordinum non ſunt, abſque Epiſcopi licentia, & in Eccleſiis ſuis, aut ſuorum Ordinum, non petita illius benedictione, aut ipſo contradicente, prædicare præſumpſerint; juxta Decretum Sacri Concilli *ſeſs. 5. de Reform. cap. 2. & ſeſs. 24. ſimiliter de Reform. cap. 4.* & Conſtitutionem piæ mem. Gregorii XV. quæ incipit: *Inſcrutabili §. fin.* Una cum declarationibus contentis in Conſtit. Clementis PP. X. quæ incipit: *Superna*.

A Viſitatione, & correctione omnium pertinentium ad curam Animarum, & Sacramentorum adminiſtrationem.

§. 19. Et generaliter in omnibus iis, quæ pertinent ad Curam Animarum, & rectam Sacramentorum adminiſtrationem, adverſus viſitationem, correctionem, coercitionem, & quaſcumque alias proviſiones Epiſcopi Diœceſani, etiam quoad exemptos, ſive Sæculares, ſive Regulares, juxta laudatam Conſtitutionem Gregorii XV. quæ incipit: *Inſcrutabili*.

A Decretis, & proviſionibus ad Monialium Clauſuram, earumque Regimen, ſpirituale, & temporale.

§. 20. Item adverſus quaſcumque Proviſiones, & Decreta pro conſervanda, aut reſtituenda clauſura Sanctimonialium, aut pro correctione, ſeu punitione eorum, qui circa Perſonas intra Monaſteria degentes, aut circa Clauſuram, vel circa Bonorum adminiſtrationem, deliquerint. Prout etiam ab examine pro approbatione, vel reprobatione Confeſſariorum ſive Regularium, ſive Sæcularium, quomodocumque exemptorum, & tam ordinariorum, quam extraordinariorum, pro excipiendis Confeſſionibus Monialium, etiam Regularibus ſubjectarum. Itidemque a Decretis, vel aliis quibuſcumque proviſionibus cogentibus Adminiſtratores, ſive Sæculares, ſive Regulares quomodolibet exemptos, ad reddendam ſingulis annis rationem Bonorum ad Monaſteria Sancti Monialium hujuſmodi pertinentium; Ac demum a quibuſcumque Decretis ſuper amotione Capellanorum, Sacriſtarum, & aliorum quorumcumque Officialium, & Miniſtrorum, tam Sæcularium, quam Regularium, ipſis Monialibus, vel eorum Eccleſiis inſervientium, juxta diſpoſitionem Sacri Concilii *ſeſſ. 25. de Regular. & Monial. c. 5. c. 9. & cap. 10.* ſervata tamen, quoad Regulares, & exemptos forma prædictæ Conſtitutionis rec. mem. Gregorii XV. quæ incipit: *Inſcrutabili*.

A Viſitatione Diœceſis, etiam quoad Monaſteria, in quibus Regularis obſervantia non vigeat; & decretorum executione.

§. 21. Item adverſus paſtoralem Viſitationem Diœceſis, & præſertim Monaſteriorum Commendatorum, Abbatiarum, Prioratuum, & Præpoſiturarum, in quibus non viget Regularis Obſervantia, necnon Beneficiorum, tam Curatorum, quam non Curatorum Sæcularium, & Regularium qualitercumque commendatorum, etiam exemptorum: Prout etiam ab exequutione eorum, quæ in ipſa Viſitatione mandata, decreta, aut judicata fuerint. Necnon ſimiliter a quibuſcumque Decretis, & Proviſionibus, etiam extra Viſitationem, pro conſervatione, vel reparatione Eccleſiaſticæ, quoad vita, mores, & honeſtatem quorumcumque Clericorum, luxum, comeſſationes, choreas, luſus, crimina, & ſæcularia negotia fugienda, atque evitanda; juxta plura Decreta dicti Sacri Concilii, & præſertim *ſeſs. 6. de Reform. cap. 4. ſeſſ. 13. cap. 1. ſeſſ. 14. c. 4. ſeſs. 21. cap. 8. ſeſſ. 22. cap. 1. & cap. 8. & ſeſs. 24. cap. 10.* ad formam tamen Decretorum Sac. Congr. Epiſcoporum de mandato ſan. mem. Clementis VII. editorum Ann. MDC.

A Decretis, circa vitam & honeſtatem Clericorum &c.

Ab Examine inſtituendorum, & confirmandorum in Benef. Eccl.

§. 22. Item a Decretis cogentibus Præſentatos, electos, vel nominatos a quibuſvis Eccleſiaſticis Perſonis, etiam Noſtris & Sedis Apoſtolicæ Nunciis, ad quævis Eccleſiaſtica Beneficia, ad ſe ſubjiciendum examini Ordinarii, antequam inſtituantur, confirmentur, vel admittantur, quemadmodum cavetur *ſeſs. 7. Reform. cap. 13.*

A denegatione promotionis ad Ordines & a ſuſpenſione ob occultum crimen.

§. 23. Item a denegatione Sacrorum Ordinum, vel adſcenſus ad alios Majores; prout etiam adverſus ſuſpenſionem ab Ordinibus jam ſuſceptis, ob crimen occultum, ſive ex informata conſcientia, juxta diſpoſitionem Sacri Concilii *ſeſs. 14. de Reform. c. 1. & cap. 3. & ſeſs. 21. cap. 1. & ſeſs. 23. cap. 16.*

A præfixione termini pro punitione in caſibus &c.

§. 24. Item a præfixione termini, intra quem Regularis Epiſcopo non ſubditus, qui intra Clauſtra Monaſterii degat, & extra ea ita notorie deliquerit, ut Populo ſcandalo ſit, a ſuo Superiore puniri debeat,

ac

ac de punitione ipse Episcopus certior fieri, juxta Decretum Sacri Concilii *sess. 25. de Regul. c. 14.* & Constit. fel. rec. Clementis PP. VIII. quæ incipit: *Suscepti muneris;* Necnon adversus punitionem, & correctionem eorumdem Regularium, qui circa Personas intra septa degentes, aut circa Clausuram ipsam deliquerint; juxta prædictam Constitutionem Gregorii XV. quæ incipit: *Inscrutabili*.

A provisionibus, & pœnis contra Concubinarios.

§. 25. Item a Censuris, aut aliis provisionibus contra Concubinarios, & præsertim Clericos etiam retinentes domi, aut extra, Mulieres suspectas: juxta præscriptum Sacri Concilii *sess. 24. de Refor. Matrim. cap. 8. & sess. 25. de Reform. cap. 14.*

A privatione Privilegii Fori &c.

§. 26. Item adversus privationem Privilegii Fori, & alias provisiones contra Clericos non incedentes in habitu, & tonsura, & in aliis casibus a Sacro Concilio præscriptis *sess. 14. de Reform. cap. 6. & sess. 23. similiter cap. 6.*

Ab approbatione, vel ejectione Tituli, quoad promovendos ad Ordines.

§. 27. Prout etiam ab examine, approbatione, vel reprobatione patrimonii Sacri, Pensionis Ecclesiasticæ, aut beneficii, quoad Clericos promovendos ad Sacros Ordines; juxta dispositionem ejusdem Concili *sess. 21. de Reform. c. 2.*

A convocatione Capituli.

§. 28. Item adversus convocationem Capituli, quam faciat Episcopus ad aliquid deliberandum, & juxta vota ipsorum Capitularium concludendum, quoties de re ad suum, vel suorum commodum spectante non agatur, juxta Decretum Sacri Concilii *sess. 25. de Reform. c. 6.*

Ab institutione, & divisione Distributionum quotidianarum.

§. 29. Item a Mandatis, seu Decretis super conversione tertiæ partis fructuum, & quorumcumque proventuum, & obventionum, tam Dignitatum, quam Canonicatuum, Personatuum, portionum, & officiorum, in distributiones quotidianas, earumque divisione inter Dignitates obtinentes, & cæteros Divinis interessentes, in Ecclesiis tam Cathedralibus, quam Collegiatis, in quibus nullæ sunt distributiones hujusmodi quotidianæ, vel ita tenues, ut verisimiliter negligantur; juxta Constitutionem ejusdem Concilii *sess. 21. de Reform. cap. 3. & sess. 22. similiter de Reform. c. 3.*

Ab executione piarum dispositionum.

§. 30. Item adversus exercitium facultatum Episcopis competentium super executione omnium piarum dispositionum, tam in ultima voluntate, quam inter vivos, in casibus a Jure concessis, juxta dispositionem Sacri Concilii *sess. 22. de Reform. c. 8.*

A visitatione Locorum Piorum, Collegiorum, Confraternitatum &c.

§. 31. Item a Visitatione Hospitalium, Collegiorum quoramcumque, & Confraternitatum Laicorum, Eleemosynarum, Montium Pietatis, sive Charitatis, & omnium Piorum Locorum quomodocumque nuncupatorum, etiamsi eorum Cura ad Laicos pertineat, aut exemptionis Privilegio sint munita; Ac denique a cognitione, & exequutione eorum omnium, quæ ad Dei Cultum, aut Animarum salutem, seu Pauperes sustentandos instituta sunt juxta dictum Decretum Sacri Concilii *sess. 22. de Reform. c. 8.*

A Decretis super reddenda ratione administrationis bonorum Fabricæ, aut cujusvis Loci pii.

§. 32. Item a Decretis; seu Mandatis cogentibus Administratores tam Ecclesiasticos, quam Laicos, etiam exemptos, Fabricæ cujusvis Ecclesiæ, etiam Cathedralis, Hospitalis, Confraternitatis, Eleemosynæ, Montis Pietatis, & quorumcumque Piorum Locorum, ad reddendam singulis annis ipsi Ordinario rationem suæ administrationis, nisi aliud in institutione, & ordinatione talis Ecclesiæ, seu Fabricæ expresse cautum fuerit; juxta Decreta Sacri Concilii *sess. 7. de Reform. c. 15. sess. 22. c. 9. & sess. 25. c. 8.*

Ab examine, remotione, vel suspensione Notariorum scribentium in Caus. Eccles.

§. 33. Item a Decretis compellentibus Notarios, etiam Apostolica, Imperiali, aut Regia auctoritate creatos, & scribentes in Causis Ecclesiasticis, vel Spiritualibus, ad se subjiciendum examini; Eorumque remotione, vel suspensione in casu delicti, vel imperitiæ; juxta præscriptum Sacri Concilii *dicta sess. 22. cap. 10.*

Ab erectione Seminarii, præfixione Taxæ, unione Beneficiorum, aliisque ad Seminarii regimen pertinen.

§. 34. Item ab erectione Seminarii, & taxatione quarumcumque Dignitatum, Personatuum, Officiorum, Præbendarum, Portionum, Abbatiarum, & Prioratuum cujuscumque Ordinis, etiam Regularis, Hospitalium, quæ dantur in titulum, vel administrationem, & Beneficiorum quorumcumque, etiam Regularium, etiam Jurispatronatus, etiam exemptorum, etiam nullius Diœcesis, vel aliis Ecclesiis, Monasteriis, Hospitalibus, & aliis quibusvis Locis piis, etiam exemptis, annexorum, ac quorumcumque aliorum Ecclesiasticorum redditum, seu proventuum ad Fabricas Ecclesiarum, Confraternitates, & Monasteria omnia, non tamen Mendicantium, pertinentium, necnon Decimarum quacumque ratione ad Laicos, atque etiam Milites cujuscumque Militiæ, aut Ordinis, Hierosolymitano excepto, spectantium, pro ejusdem Seminarii manutentione. Prout etiam ab unione, & applicatione aliquot Beneficiorum simplicium; necnon a Decretis cogentibus eos, qui Scholasterias obtinent, vel quibus lectionis, vel Doctrinæ munus est annexum, ad docendum per se ipsos, vel idoneos Substitutos; & generaliter a Mandatis, & provisionibus, quæ quoquo modo respiciunt Curam, directionem, & administrationem Seminarii, plenamque exequutionem Decreti editi a Sacro Concilio super Collegio Puerorum in singulis Cathedralibus instituendo, *sess. 13. de Reform. c. 18.*

§. 35. Item a Mandatis, seu Decretis cogentibus OEconomos, Vicarios Capitulares, ad reddendam rationem Administrationis per eos gestæ Sede Episcopali vacante; juxta præscriptum Sacri Concilii *sess. 24. de Reform. c. 16.*

A decretis super reddenda ratione administrationis gestæ Sede Vacante.

§. 36. Item a comminatione excommunicationis a Jure latæ, & a Sententia excommunicationis latæ ab homine, suspensionis, & interdicti, nisi appellatio fuerit interposita ex capite nullitatis: Et e converso a Sententia absolutionis ab eisdem Censuris Ecclesiasticis.

A Censuris earumque absolutionibus.

§. 37. Et generaliter ab exequutione aliorum quorumcumque Decretorum dicti Sacri Concilii Tridentini, Episcopis, atque Ordinariis locorum demandata ab ipso Concilio, & in Constitutione fel. recor. Pii Papæ IV. quæ incipit: *Benedictus Deus*.

Ab executione eorum omnium, quorum executio Ordinariis est demandata.

§. 38. Volumus, præcipimus, & mandamus, quod Ab Archiepiscopis, Patriarchis, seu Primatibus, aliisque Judicibus Ecclesiasticis, etiam Nostris & Sedis Apostolicæ Nunciis, vel de latere Legatis, etiam Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus, atque etiam Cameræ nostræ generali Auditore, Signaturæ Justitiæ Præfecto cæterisque Judicibus Romanæ Curiæ, eorumque Vicariis, & Officialibus, Citationes generales, vel speciales cum Commissione inserta, Monitoria, & alia hujusmodi cum Inhibitione, per quam exequutio Decretorum, Mandatorum, & Provisionum hujusmodi retardetur, suspendatur, aut impediatur, minime concedantur, & quatenus nunc, aut imposterum concessa fuerint, nullatenus inhibeant, atque ab Episcopis, aliisque Locorum Ordinariis impune sperni possint; quacumque Consuetudine etiam immemorabili, vel quovis Privilegio, aut stylo concedendi Inhibitiones in Causis prædictis, tametsi temporarias, penitus exclusis. Non enim Citationes, & Monitoria, aliter quam ut præfertur, concessa, vel imposterum concedenda, nulla, atque irrita declaramus, & pro nullis, atque irritis haberi volumus, & mandamus: Decernentes, quod adversus Decreta, Mandata, & Provisiones ejusmodi, quas vel quæ ab Episcopis, aliisque Locorum Ordinariis, fieri, vel capi contigerit in Causis, & negotiis prædictis, vel simplex dumtaxat, & extrajudicialis Recursus per viam supplicis libelli, ad Nos, & Successores nostros Romanos Pontifices, vel respective, & juxta Causarum naturam, & qualitatem. Appellatio ad quos de Jure, in solo devolutivo, & sine retardatione, vel præjudicio legitimæ exequutionis, recipi, & admitti possit.

Concessam vero non inhibere statuitur; cum Decreto irritante.

Permittitur solum recursus, & appellatio in devolutivo.

§. 39. Quoniam vero in hisce ipsis negotiis, & Causis, in quibus Inhibitiones Canonicam exequutionem impedientes, aut suspendentes, concedi non debent dari possunt casus, qui per ipsum Sacrum Concilium Tridentinum, vel juxta ejus Mentem, per Apostolicas Constitutiones, & Sacrarum Congregationum declarationes, aut communem Doctorum Sententiam, a præfata generali regula de non concedendis Inhibitionibus, eisque posthabendis, excipiuntur, quique ut plurimum non aliter, quam prudentis Judicis arbitrio secundum particulares Facti circumstantias æstimari possunt: Hinc Nos, ne sub ejusmodi prætextu, Inhibitiones, ut supra prohibitæ, vulgo, & sine ullo delectu etiam in Casibus non exceptis concedantur: Statuimus, & mandamus, quod in dictis Causis, & negotiis superius expressis, Metropolitani, Patriarchæ, Primates, aliique Judices prædicti, & præsertim Cameræ nostræ generalis Auditor, ejusque Locumtenentes, & Signaturæ Justitiæ Præfectus, ejusque Auditor, ad quos in contigenti casu

Excipiuntur casus particulares a Judice superiore expendendi.

In quibus poterit admittere appellationem in suspensivo, sub certa forma hic præscripta.

pro

pro obtinenda Inhibitione recursum haberi contigerit, etiamsi asseratur, casum illum a Sacro Concilio, vel Apostolicis Constitutionibus, quacumque de Causa exceptum esse: Nihilominus literas Citatorias, vel Monitorias cum Inhibitione hujusmodi non concedant, nisi prius ex facti circumstantiis, in supplici libello a Parte recurrente clare ac dilucide exponendis, & cum aliquo documento semiplene saltem verificandis, eisdem summarie apparuerit, casum illum esse de exceptis, & propterea Episcopo, vel Ordinario Loci inhibendum esse, ne ad ulteriora procedat; Tunc enim, & non alias, & postquam ipsi Judices, quorum conscientiam hac in parte oneramus, super dicto supplici libello manu sua rescripserint, quod Inhibitio concedi potest, libellusque cum rescripto ejusmodi in Actis productus fuerit, diligenter ibidem custodiendus, & asservandus, liceat eorum Notariis, sive Actuariis literas Citatorias cum dicta Inhibitione expedire, & Parti recurrenti tradere, ita tamen, ut in earum calce expresse adjiciatur sequens clausula: *Non enim, attentis Juribus, & supplici libello Nobis præsentatis, atque in Actis exhibitis, sic, ut præfertur, inhibendum esse speciali Rescripto mandavimus:* Alias literæ ejusmodi sine tali clausula nullam vim inhibendi habeant in casibus prædictis.

Decernuntur pœnæ in Notarios aliter se gerentes.

§. 40. Et nihilominus si Notarii, sine dicto speciali Rescripto super supplici libello, aut sine productione illis in Actis, aut sine prædicta clausula, Citationes ullas, aut Monitoria cum inhibitione, sub quocumque prætextu, seu colore, expedire, ac tradere præsumpserint, etiamsi illæ, aut illa a Judice subscripta fuerint, pœnem infamiæ, & perpetuæ inhabilitatis, ad Officium Notarii in Causis Ecclesiasticis exercendum, & quoad illos Cameræ Nostræ generalis Auditoris, aut aliorum Romanæ Curiæ Judicum superius expressorum, etiam quinquaginta ducatorum auri de Camera, pro una medietate Cameræ Nostræ Apostolicæ, & pro alia ipsi Parti recurrenti, & in causa interesse habenti, sin minus alicui ex Locis Piis, arbitrio Nostro, Nostrorumque Successorum destinando, applicandam, ipso facto incurrant.

Clericis Sæculares, & Regulares exempti, in causis mercedum & miserabilium personarum, Judicem certum non habentes in omnibus subjiciuntur Ordinariis.

§. 41. Ad hæc, similiter inhærentes dispositioni ejusdem Sacri Concilii *sess. 7. de Reform. cap. 14. & sess. 14. cap. 5.* necnon etiam decreto Piæ mem. Benedicti XIII. hac in re promulgato inter additiones ad decreta Urbani Papæ VIII. in appendice ad Concilium Romanum, volumus, & mandamus, quod Clerici Sæculares, aut Regulares extra Monasterium degentes, quomodolibet exempti, in Civilibus Causis Mercedum, & miserabilium Personarum, etiamsi certum Judicem a Sede Apostolica deputatum in partibus habeant: In aliis vero, si ipsum Judicem non habuerint, coram Locorum Ordinariis, tamquam ab ipsa Sede delegatis, conveniri in prima instantia, & Jure medio ad solvendum debitum cogi possint.

Causæ omnes in prima instantia, exceptis Privilegiatis, ab Ordinariis cognoscantur, nec avocari possint.

§. 42. Quo vero ad Personas non exemptas, inhærendo similiter dispositioni ejusdem Sacri Concilii *sess. 13. de Reform. cap. 1. & sess. 22. cap. 7. & sess. 24. cap. 20.* necnon supradictis Decretis generalibus Congregationis Episcoporum editis anno MDC: cum novissimis additionibus, seu declarationibus Piæ mem. Benedicti XIII. in Appendice Concilii Romani; Volumus, statuimus, & mandamus, quod Causæ omnes, tam Civiles, quam Criminales, ad Forum Ecclesiasticum pertinentes, exceptis Privilegiatis, quæ ex eodem Concilio, vel alias juxta Canonicas Sanctiones apud Nos, & Sedem Apostolicam tractari possunt, aut debent, coram Ordinariis Locorum dumtaxat in prima Instantia cognoscantur, neque a Metropolitanis, Patriarchis, aut Primatibus, aliisque Judicibus Ecclesiasticis, etiam Nostris & Sedis Apostolicæ Nuntiis, vel de latere Legatis, aut Cameræ Nostræ generali Auditore, & cæteris quibuslibet Curiæ nostræ Judicibus ad se avocari, vel aliis committi possint; nisi per viam legitimæ appellationis, & in casibus, ut supra non prohibitis, ad ipsorum Tribunalia deferantur.

Judex AD QUEM non procedat, nisi constito de appellatione legitime interposita, & in casibus a jure permissis.

§. 43. Appellationes autem non recipiantur, neque inhibitiones vigore illarum concedatur, nisi prius constiterit, quod nedum per legitimam Personam, & intra legitima tempora vere appellatum fuerit; Sed etiam, quod appellatum fuerit a Sententia definitiva, vel habente vim definitivæ, aut a gravamine, quod per definitivam Sententiam reparari non possit: Idque per publica Documenta, quæ realiter in Actis exhibeantur; Tunc enim, & non antea, Judici, ad quem appellatum fuerit, in causa se intromittere, citationes, & inhibitiones concedere liceat; dummodo tamen concedantur cum inscriptione tenoris Sententiæ, aut Decreti definitivi, seu vim definitivæ habentis, vel damnum per definitivam irreparabile inferentis; Alias citationes, inhibitiones, Processus, & inde sequuta quæcumque, sint ipso Jure nulla, atque impune sperni possint.

Quid faciendum, denegato Instrumento Decreti, vel sententiæ, a qua appellatum fuerit.

§. 44. Quod si appellans asserat, Sententiæ, aut Decreti Exemplum authenticum, culpa Judicis *a quo*, vel Notarii, sive Actuarii, habere non posse, tunc saltem copiam simplicem Sententiæ, seu Decreti, in Actis producere teneatur, ejusque tenori, in literis Inhibitorialibus inserto adjicienda erit, prout adjici volumus, & mandamus, in earum corpore expressa conditio: *Quatenus tamen tenor insertus vere, & in substantialibus cum Originali concordent, eodemque Originali præsentes literæ sunt in tempore posteriores, alioquin nullæ, & irritæ censeantur*: Et si secus factum fuerit, inhibitiones aliter concessæ nullatenus afficiant, & Notarii, sive Actuarii, qui illas expediverint, incidant in pœnas superius expressas.

Gravamen quoque legitime prosequendum.

§. 45. Cum vero a gravamine, quod per definitivam reparari nequit, appellatum fuerit, si quidem res sit de carceratione jam sequuta cum Mandato verbali, non aliter expediri poterant Inhibitiones vigore Appellationis, quam constito prius de ipsa carceratione per depositionem saltem duorum Testium. Interim tame Appellans in eodem, quo reperitur, carcere permanebit, donec aliter ferio judicatum fuerit. Ubi vero agatur de censuris jam prolatis, vel de comminatione Carcerationis, Torturæ, aut Censurarum, observetur omnino dispositio dictorum Decretorum Congregationis Episcoporum sub rec. mem. Clemente VIII. juxta additiones, & declarationes piæ mem. Benedicti XIII. juxta additiones, & declarationes piæ mem. Benedicti XIII.

Orationes ad comparendum vel pro adeunda Signatura Justitiæ, non suspendant processum ad ulteriora.

§. 46. Ulterius in prædictis Causis in prima Instantia pendentibus, vel aliis superius expressis, in quibus non admittitur appellatio in suspensivo, Citationes, quæ expediri solent coram Cardinali Signaturæ Justitiæ Præfecto, ad effectum comparendi; vel pro adeundo eamdem Signaturam, tametsi ab ejus Auditore suscriptas, vim inhibendi nullatenus fortiri posse volumus, easque ad prædictos alios dumtaxat effectus, comparendi scilicet, vel adeundi Signaturam, expeditas censeri, non autem ad retardandam exequutionem, vel suspendendum processum ad ulteriora.

In causis privilegiatis, Monitoria coram A. C. de more expediantur.

§. 4. Denique quoad Causas privilegiatas, quæ, ut præfertur, in prima etiam Instantia apud Nos, & Sedem Apostolicam tractari possunt, nihil ex antiquo mutandum esse volumus, sed Monitoria in illis coram Cameræ nostræ generali Auditore, vel ejus Locum tenentibus, prout hactenus laudabiliter observatum est, expedienda esse, juxta præscriptum Apostolicarum Constitutionum, & præsertim fel. record. Pauli V. Prædecessoris Nostri in Constitutione, quæ incipit: *Universi*; nec non prædictarum additionum, & declarationum Benedicti XIII. exceptis tamen Monitoriis intimandis ultra Montes, in quibus ad evitanda scandala, & litigantium incommoda, volumus omnino renovari, & observari stylum, qui olim in eo Tribunali vigebat, idest, quod ad ejusmodi Monitoriorum expeditionem non aliter procedatur, quam oblato prius ipsi Auditori, vel aliter ex ejus Locumtenentibus, coram quo Monitorium expediendum erit, supplici Libello universam Facti speciem clare & dilucide continentes, & prævio etiam ejusdem Judicis rescripto, quod Monitorium expediri possit, penes Causæ Notarium, vel Actuarium, diligenter custodiendo. Et si aliter, quam præfertur, & absque dicto supplici libello, ac speciali Judicis rescripto, dicta Monitoria ultra Montes intimanda expedita fuerint, Notarius, sive Actuarius, & Substitutus, qui illa expediverit, ipso facto incidat in pœnas superius expressas.

Sed in causis ultra Montes adsit speciale Judicis rescriptum.

Admonitio ad Judices pro præmissorum executione.

§. 48. Omnia, & singula hactenus a Nobis disposita ad rectam Judiciorum methodum restituendam, eo impensius ab omnibus exacte custodiri, & observari mandamus, quo clarius constat, hac nostra Constitutione non novas fieri, sed antiquas instaurari leges, provide, sapienterque institutas, & temporum injuria, ac hominum fraude obsoletas, & novo Pontificiæ auctoritatis præsidio communiti ordinem proceden-

Anno 1742.

cedendi in Causis, jamdiu præscriptum Superioribus, & inferioribus Tribunalibus a Sacra Tridentina Synodo, Congregationum Decretis, & Prædecessorum Nostrorum Romanorum Pontificum Constitutionibus, aliisque Ordinationibus Apostolicis. Ideoque si ipsi Judices omni semoto, ut par est, humanæ cupiditatis affectu, præ oculis solum habuerint, quæ tam maturo, tamque saluberrimo sunt constituta & ordinata consilio, facile eorum quilibet agnoscet, quæ sui, & quæ alieni Ministerii partes esse debeant in admittendis, ac respective rejiciendis Causarum Appellationibus, & Inhibitionibus: Atque ita fiet, ut non solum unicuique in suo ordine debita Jurisdictionis, & auctoritatis, prærogativa servetur; Sed etiam ut, extinctis prorsus, ac radicitus avulsis omnium contentionum, & discordiarum seminibus, mutuo charitatis vinculo Tribunalia socientur, & inter illa recte agendi disciplina Christiano Populo utilis, & necessaria restituatur.

Actorum visitatio, & examen indicitur.

§. 49. Demum, ut, exemplo Nostro, omnes præmissorum executioni caute, & pro viribus incumbant, & ut præsertim Notariis, Tabellionibus, & eorum Actuariis, & Substitutis omnis contraveniendi ansa præcidatur, volumus, & expresse mandamus, Processus, & Acta Causarum in Nostra Romana Curia coram quovis Judice pendentium, ac Inhibitiones, Appellationes, Monitoria, aliasque Citatoriales, & Inhibitoriales literas, quas ab iisdem Notariis, eorumque Substitutis, scientibus, vel insciis Judicibus, vel alias quomodolibet in posterum expediri contigerit, sedulo cognosci, & examinari per fide dignas Personas a Nobis opportune deputandas, quæ si deprehenderint, easdem Inhibitiones contra hujus Constitutionis formam, & ad subterfugienda Ordinariorum, & Episcoporum judicia, quæsito gravaminis colore, fuisse perperam concessas, & expeditas, in eosdem Notarios, & Substitutos Canonicis pœnis, aliisque a Nobis supra expressis, severe pro modo culpæ animadvertant.

Clausulæ, & Decreta omnes auctoritatis.

§. 50. Decernentes has præsentes literas semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac ab illis, ad quos spectat, & pro tempore quandocumque spectabit, inviolabiliter, & inconcusse observari; sicque, & non aliter in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac Sanctæ Romanæ Ecclesiæ præsatæ Cardinales, etiam de latere Legatos, & ejusdem Sedis Nuncios, aliosve quoslibet quacumque præeminentia, & potestate fungentes, & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiri debere, ac irritum, & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Derogationes opportunæ.

§. 51. Non obstantibus præmissis, ac quatenus opus sit, nostra, & Cancellariæ Apostolicæ regula de jure quæsito non tollendo, aliisque Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, necnon quibusvis, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, statutis, & consuetudinibus, ac usibus, & stylis, etiam immemorabilibus, privilegiis quoque, indultis, & literis Apostolicis, præfatis, aliisque quibuslibet Judicibus, Curiis, Tribunalibus, & Personis, etiam quantumvis sublimibus, & specialissima mentione dignis, sub quibuscumque tenoribus, & formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, & insolitis clausulis, irritantibusque decretis, etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine paribus, ac consistorialiter, & alias quomodolibet in contrarium præmissorum concessis, editis, factis, ac pluries iteratis, & quantiscumque vicibus approbatis, confirmatis, & innovatis; Quibus omnibus, & singulis, etiam si pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quævis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum nihil penitus omisso, & forma in illis tradita observata exprimerentur, & insererentur, præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, & publicatis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogatum esse volumus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Pont. A. II.

§. 52. Ut autem eædem præsentes literæ ad omnium notitiam facilius deveniant, volumus illas, seu earum exempla ad valvas Ecclesiæ Lateranensis, & Basilicæ Principis Apostolorum, necnon Cancellariæ Apostolicæ, Curiæque Generalis in Monte Citatorio, ac in Acie Campi Floræ de Urbe, ut moris est affigi, & publicari, sicque publicatas, & affixas omnes, & singulos, quos illæ concernunt, perinde arctare, ac afficere, ac si unicuique eorum nominatim, & personaliter intimatæ fuissent: ipsarum autem literarum transumptis, seu exemplis etiam impressis, manu tamen alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eamdem prorsus fidem tam in judicio, quam extra illud ubique locorum haberi, quæ haberetur ipsis præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Publicationis præceptum, ejusque effectus.

Exemplis auctoritas tribuitur.

Sanctio Constitutionis.

§. 53. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam Nostri decreti, constitutionis, declarationis, annullationis, admonitionis, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac BB. Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo secundo, tertio Kal. Aprilis, Pontificatus Nostri Anno II.

P. Card. Pro-Datarius.

D. Cardinalis Passionei.

Visa de Curia.

N. Antonellus. J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Public. die 18. Aprilis ejusdem Anni.

REVOCATIO XLIX.

Peculiaris Statuti Ordinis Fratrum Minorum Sancti Francisci Capuccinorum nuncupatorum, quo ipsis vetitum erat, ne Confessariis extra proprium Ordinem unquam confiteri possent.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Dispensationes ab hujusmodi statutis alias petitæ & concessæ, fuerant.

QUOD communi auctoritatis juri innixum in Religiosis Familiis, etiam per peculiares Generalium Comitiorum sanctiones in aliquibus Ordinibus præceptum statutumque est, ut nimirum Alumni cujuslibet Instituti peccata sua non nisi ejusdem dumtaxat Religionis Confessariis, quibus, utpote omnium rerum in ipsa Religione servandarum cavendarumve notitia instructis, facilius est pro culpis salutare adhibere remedium, confiteri teneantur: illud, etsi aliquo pacto tamquam necessarium, & laudabile, ac propterea ab Apostolica hac Sancta Sede fortasse alias confirmatum etiamnum servatur, ea tamen secum afferre incommoda, propter quæ non sint aut conscientiæ angore, aut populorum offensione, adimpleri posse, alias nonnulli Fratrum præsertim Ordinum Prædicatorum, Minorum Sancti Francisci, aliorumque Superiores serio cogitantes, super hujusmodi Statutis Ordinum suorum dispensationem ab eadem Apostolica Sede, sibi impertiendam curarunt.

Rationes dispensandi.

§. 1. Quoniam autem, sicut accepimus, in Ordine Fratrum Minorum Sancti Francisci Capuccinorum nuncupatorum, idem quoque Statutum a Diffinitorio generali jamdudum editum, & in pluribus Capitulis generalibus dicti Ordinis comprobatum ea, qua decet, observantia viget, atque exigitur; ut nemo Frater expresse professus ordinis præfati, sive Presbyter, sive Laicus fuerit, sive iter agens, sive alicubi quocumque pacto de suorum Superiorum tamen licentia commorans, etiamsi ad prædicandum Verbum Dei, tam Adventus, quam Quadragesimæ temporibus, & ad Sacras Missiones quoque perrexerit, nemini, nisi sui Ordinis Fratris Confessario, per suum Superiorem ad Confessiones audiendas approbato, peccata sua confiteri, ab eoque Sacramentalem

Pont. A. II.

talem Absolutionem obtinere licite, & valide possit.

Rationes dispensandi.

§. 2. Hinc est, quod Nos, qui licet ejusdem Ordinis Alumnos, propter severioris disciplinæ cultum, summam animi demissionem, arctissimam paupertatem, & insignem in pietate, doctrinis, disciplinisque laudem, plurimi facere pergimus, & paternæ benignitatis testimoniis complectimur, tamen scientes, de mundano pulvere religiosa etiam corda sordescere, nec ad susceptum religiosæ vitæ institutum proficere, quin imo plurimum obesse, ut iidem Alumni, ac præcipue prædicationi Verbi Dei sacrisque Missionibus addicti, a suis Conventibus, quacumque de legitima causa, & longe, & diu absentes, ob Confessarii defectum, vel a faciendo Sacro, aut Sanctissimo Eucharistiæ Sacramento percipiendo, non sine populorum, quibuscum interea temporis conversantur, scandalo abstineant, vel ad Sacrosanctum Missæ Sacrificium celebrandum, aut Angelorum panem sumendum, ne scandalum oboriatur, cum conscientiæ angore accedant; hisce malis opportunum Apostolicæ providentiæ nostræ remedium afferre cupientes; motu proprio, & ex certa scientia, ac matura deliberatione nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, ac prævia cujuscumque Statuti, seu Decreti, ut præmittitur, a generali Diffinitorio editi, & per generalia dicti Ordinis Capitula approbati, etiam ab Apostolica Sede præfata confirmati, revocatione; tenore præsentium statuimus, decernimus, & mandamus, ut quilibet ex Fratribus dicti Ordinis, sive in Sacro Presbyteratus Ordine constitutus, cujuscumque status, gradus, dignitatis, & conditionis, sive Laicus, seu Conversus fuerit, qui de Superiorum suorum licentia, quacumque de legitima causa, titulo, & occasione, sive prædicandi Verbum Dei quocumque tempore, sive sacras Missiones peragendi, sive iter agendi, & alicubi commorandi, ubi nullus Conventus, seu Hospitium, nullusque Frater dicti Ordinis Confessarius reperitur, libere, & licite possit ac valeat quemlibet Presbyterum Secularem ab Ordinario Loci, vel Regularem a suo Superiore Regulari ad Sacramentales Confessiones excipiendas approbatum adire, eique peccata sua confiteri, atque ab ipso obtinere sacramentalem absolutionem, etiam quoad casus, per Constitutiones, & Statuta Regularia dicti Ordinis reservatos, incursasque proinde censuras, recepta salutari pœnitentia, præstitaque obligatione se statim, quoad ipsi permissum fuerit, coram suo Regulari Superiore præsentandi, ac de novo super casibus, & censuris hujusmodi absolutionem impetrandi.

Concediturindultum confitendi extraneis Confessariis deficiente Confessario approbato sui Ordinis.

Etiam quoad absolutionem a casibus reservatis, sub conditione &c.

Clausulæ, & derogationes.

§. 3. Decernentes easdem præsentes Literas semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios & integros effectus sortiri, & obtinere, & illis, ad quos spectat, & pro tempore quandocumque spectabit, in omnibus, & per omnia plenissime suffragari: sicque in præmissis, per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales, etiam de Latere Legatos, & Apostolicæ, Sedis Nuntios, ac quoslvis alios quacumque præeminentia, & potestate fungentes, & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi; & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiri debere; ac irritum, & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus præmissis, ac Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, necnon dicti Ordinis, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, & literis Apostolicis in contrarium præmissorum, quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, illorum tenores præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad præmissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Exemplorum fides.

§. 4. Volumus autem, ut earumdem præsentium Literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides tam in Judicio, quam extra illud adhibeatur, quæ ipsis præsentibus adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem, sub Annulo Piscatoris die xxx. mensis Martii MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno Secundo.

Anno 1742.

Dat. die 30. Martii 1742.

D. Cardin. Passionei.

BEATIFICATIO L.

Beati Camilli de Lellis Fundatoris Clericorum Regularium Ministrantium Infirmis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Proœmium.

IN virtutibus, rebusque a Servo Dei Camillo de Lellis Congregat. Clericorum Regularium Ministrantium Infirmis Fundatore ad Divini honoris Cultum promovendum, augendumque, & ad opportuna procurandæ animarum Christifidelium saluti commoda, ac remedia comparanda præclare gestis, in quibus magnificata est dextera Excelsi, & amplissime triumphavit virtus Spiritus Sancti, divina ipsius misericordiarum Patris, qui mirabilis est in Servis suis, opera revelare, & confiteri, non solum honorificum, sed in hac potissimum aspera temporum conditione salutare etiam, ac necessarium esse ducimus, ut & universi Christifideles benignitatem Dei nostri, & divitias bonitatis ejus prædicantes, nova, atque uberrima habeant ad imitationem exempla, & ipse Servus Dei meritis honoribus mactatus in terris, certa e Cœlis patrocinio suo in diebus nostris impetret perpetuæ inter Christianos Principes pacis, communis Populorum tranquillitatis, & æternæ salutis auspicia, atque præsidia.

Summarium virtutum, & meritorum Beati viri.

§. 1. Erraverat ille quidem a semita, quam tenuerant Servi Dei, qua iter ad Cœlestem Patriam intenditur, & ipsum fore persecuturum capta quædam in nativitate auguria addicebant; sed peculiari miserentis Dei providentia in viam rectam, in solemni die Purificationi Beatæ Virginis Mariæ Immaculatæ sacra, revocatum, adeo replevit spiritus timoris Domini, spiritus consilii, & fortitudinis, ut ejusdem amoris igne accensus, amare fleverit, atque arduum Christianæ pœnitentiæ, & perfectionis stadium ingressus, curriculum omnium virtutum, relicto aliis, atque sui præsertim Instituti Alumnis ad præeuntem impigre sectandum incitamento, confecerit: Unde a bonorum omnium largitore Deo immortalis beatitudinis bravium accepisse, nullus ambigendi sit locus. Quamobrem nihil ad supremum, gravissimumque Apostolicæ servitutis, in Catholicæ Ecclesiæ procuratione, imbecillitati nostræ per ineffabilem Divinæ bonitatis abundantiam demandatum ministerium rite sancteque obeundum intelligimus esse aptius, aut magis idoneum, quam ut, quantum Nobis ex Alto conceditur, ejusdem Servi Dei Camilli de Republica Christiana, atque hac Alma Urbe nostra, in qua maxime luculentissima suarum virtutum præfetulit specimina, & mortali vitæ finem imposuit, benemerentissimi, cultum, & venerationem, ad Omnipotentis Dei gloriam, Catholicæ Ecclesiæ decus, & Christiani populi utilitatem, promoveamus.

Ordo in ejus causa servatus.

§. 2. Cum itaque, mature, diligenterque discussis, atque perpensis per Congregationem Ven. Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Sacris Ritibus præpositorum, Processibus de Apostolicæ Sedis licentia confectis, super vitæ sanctitate, & virtutibus, tam Theologicis, quam Moralibus in gradu heroico, quibus eumdem Servum Dei Camillum de Lellis multipliciter claruisse, necnon miraculis, quæ ad ejus intercessionem, & ad manifestandam hominibus ipsius sanctitatem, a Deo patrata fuisse asserebatur, eadem Congregatio coram Nobis constituta, auditis etiam Consultorum suffragiis, uno spiritu, unaque voce censuerit, posse, quandocumque Nobis videretur, prædictum Servum Dei Beatum declarari, cum consuetis indultis: Hic est, quod Nos piis, atque enixis antedictæ Congregationis Clericorum Regularium Ministrantium Infirmis, jamdudum sæpius porrectis supplicationibus, quibus olim suas, & cl. mem. Hispaniarum Reges Catholici, tum Philippus III. tum Philippus IV. ad fel. rec. Paulum Pa-

Preces Sanctæ Sedi porrectæ pro ipsius Beatificatione.

ANNO 1742. pam V. Gregorium PP. XV. & Alexandrum PP. VII. Prædecessores nostros, & utriusque sexus Principes, ac Duces, necnon Nobiles Viri Electi Civitatis Neapolitanæ, aliique ex Ordine Ecclesiastico preces, & vota conjunxerant, Nobis nuper iterum porrectis, benigne inclinati, de supradictæ Congregationis consilio, & assensu, auctoritate Apostolica, tenore præsentium indulgemus, ut idem Servus Dei Camillus de Lellis, in posterum Beati nomine nuncupetur, ejusque Corpus, & Reliquiæ venerationi fidelium (non tamen in processionibus circumferendæ) exponantur; Imagines quoque radiis, seu splendoribus exornentur; ac de eo quotannis die XV. mensis Julii recitetur Officium, & Missa de Communi Confessoris non Pontificis, cum Oratione a Nobis approbata juxta Rubricas Breviarii, & Missalis Romani. Porro recitationem Officii, & Missæ celebrationem hujusmodi, fieri concedimus dumtaxat in universa Congregatione eorumdem Clericorum Regularium Ministrantium Infirmis, & in civitate, ac Diœcesi Theatina, ubi natus, ab omnibus utriusque sexus Christifidelibus, tam Sæcularibus, quam Regularibus, qui ad Horas Canonicas tenentur, & quantum ad Missas attinet, etiam ab omnibus Sacerdotibus ad Ecclesias, in quibus Festum peragetur, confluentibus. Præterea primo dumtaxat anno, a datis hisce literis, & quoad Indias, a die, quo eædem literæ illuc pervenerint, inchoando, in Ecclesiis Congregationis, Civitatis, & Diœcesis antedictæ, solemnia Beatificationis ipsius Servi Dei, cum Officio, & Missa, sub ritu duplici majori die ab Ordinariis respective constituta, postquam in Basilica nostra Sancti Petri in Vaticano celebrata fuerint eadem solemnia Dominica Secunda post Pascha Resurrectionis Domini Nostri Jesu Christi currentis anni MDCCXLII. pariter celebrandi facimus potestatem:

Eidem Beati nomen, & honores decernuntur.

Clausulæ. §. 3. Non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, ac Decretis de non cultu editis, cæterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem, ut earumdem præsentium literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu Secretarii dictæ Congregationis Cardinalium subscriptis, & sigillo Præfecti ejusdem Congregationis munitis eadem prorsus fides ab omnibus, & ubique, tam in judicio, quam extra illud habeatur, quæ ipsis præsentibus haberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ. Datum Romæ apud S. M. Majorem sub Annulo Piscatoris die VII. Aprilis MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno secundo.

Dat. die 7 Aprilis 1742.

D. Card. Passionei.

LI. LITERÆ

Canonizationis Beatæ Elisabethæ Lusitanorum Reginæ.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

RATIONI congruit, & convenit æquitati, ut ea, quæ Romani Pontificis provida deliberatione, ac Venerabilium Fratrum suorum S. R. E. Gardinalium, necnon Patriarcharum, Archiepiscoporum, & Episcoporum tunc in Romana Curia commorantium unanimi consilio, decreta, definita, & statuta fuerunt, licet, ipsius superveniente obitu, Literæ Apostolicæ desuper confectæ non fuerint, suum debitum consequantur effectum.

Exordium. §. 1. Gaudeat in Domino, & in donis gratiæ suæ glorietur felix Lusitaniæ Regnum; sed laudent alii Cœli illius temperiem, amœnas Tagi ripas, divitias ex toto Orbe navibus eo illatas, & congestas nobilitatem Urbium, hominum ingenium, & solertiam, & in remotissimis Terrarum Orbis regionibus deregendis, subjiciendisque felicitatem. Una est, quæ præcipuam ex Sacerdotali ore laudem meretur, & quæ in Sancta Dei Ecclesia merito extolli, & prædicari debet, suorum scilicet Regum pietas, & religio. Hæc enim Lusitanum Regnum fundavit, hæc ampliavit, hæc ad summam gloriæ, & laudis magnitudinem evexit, hæc in ea amplitudine, qua nunc floret, servat, & custodit. Nam Princeps ille, & genere, & virtute clarus Henricus, qui Lusitaniæ Regni decus, ac gloriam, barbararum gentium incursu, ac veluti inundatione afflictam exerit, atque istauravit, cum in Hispania adversus Mauros Alphonso Sexto strenuam navasset operam; & Therasiam ejus filiam in Uxorem, & Lusitaniæ partem in dotem, & præmium virtutis accepisset, eam statim, ereptis e Maurorum potestate aliis oppidis, plurimum auxit. Posteaquam vero e Hierosolymitana expeditione, quam pietatis, & Religionis studio suscceperat, reversus est, nunquam bello contra Mauros abstinuit. Nam quinque supra viginti de Mauris reportatis victoriis, multisque de manubiis, ac spoliis hostium, Templis, ac Cœnobiis erectis, ad Asturicam, quam obsidebat, in armis, prout Fidei propugnatorem decebat, ultimum diem obiit. Nec ejus filius Alphonsus tanto Patre inferior fuit: Testes sunt Leiria Urbs munitissima Mauris erepta, Scalabis inexpugnabile Oppidum in potestatem redactum, Olyssippo expugnata, innumerabiles Maurorum, & Barbarorum copiæ pauco militum numero pluries disjectæ, unus, & triginta Barbarorum Reges armis devicti. Siquidem numquam a persequendis bello Crucis hostibus terra marique cessavit, donec eliminata e Lusitaniæ finibus Mahumetana superstitione, Catholica Religio a pluribus annis exul, veluti triumphans in propriam sedem reduceretur: Cujus non minus virtus in bello, quam pietas in pace resplenduit. Nam egregio pietatis documento, cum ex acie domum redibat, in Monasterium Sanctæ Crucis se recipere, ibique cum Religiosis Viris Chorum adire, orare, psallere, sacrisque mysteriis adesse solitum fuisse traditur. Difficilis quidem res esset; si quis Lusitanorum Principum, qui Henrico, & Alphonso successerunt, fortiter, ac pie gesta persequi, & præstita ab eis in Catholicam Religionem officia recensere vellet. Innumera enim non solum in vicinis, sed in remotissimis partibus, adversus Mauros, Turcas, Saracenos, Idololatras, bella pro Religione suscepta, relatæ victoriæ, parta pietatis trophæa. Ingentes classes adversus Christianorum hostes maximo sumptu paratas, & omni re instructas in ultimas, & prorsus ignotas Orbis regiones missas, quis ignorat; Et antiqua Lusitanorum Regum virtutis exempla adversus Christiani nominis inimicos renovata nostra memoria vidimus; & contra ferales Turcarum debacchantium impetus, præsens in Lusitanorum Regum pietate Roma, & Italia sensit auxilium. Sed Christianum nomen non solum armis, opibus, & sanguine suo Lusitani Reges tutati sunt; verum etiam longe lateque studio, cura, ac solicitudine propagarunt, ut hanc unam egregiam laudem propriam sibi facere velle, visi sint, Evangelium Christi Domini disseminare, Catholicæ Fidei lucem diffundere, superstitiosos cultus abolere, Crucis vexillum in longe dissitas, & nunquam ab aliis aditas regiones inferre. Nam eorum opera ora Punica arcibus occupata, Mari Atlantico emenso, Insulisque per illud sparsis, totaque ulteriore Lybia qua mari lustrata, qua terra penetrata, Arsinario Promontorio, Guinea, Zanguebaria, & Promontoriis intra, & sub Æquatore constitutis, & ultra ad Cancri tropicum utraque Æthiopia; Insulisque vastis, Persici, & Arabici freti finibus pervasis, qua Asia ab Africa disjungitur, barbaris atque efferis Nationibus venerandum Christi nomen, ac salutaris Evangelii doctrina annunciata est, Insuper India, quam late intra Indum, & Gangem protenditur, transmissa, in Auream Chersonesum, & Sumatram, plurimasque immensi illius Archipelagi insulas, ad Molucas usque, ultimamque Japopiam, & in Sinicum Imperium, & Tartarico Regno proximas regiones; insuper ad Occidentales Indos cursu deducto, in Phernambucum, Marananiam, cæteraque vastissimæ Brasiliæ Terras, sacris Ministris, & Verbi Dei Concionatoribus Regio sumptu, & Apostolicæ Sedis auctoritate missis, populis habitantibus in Regione umbræ mortis Lusitanorum Regnum, aliorumque Catholicorum Principum pietate Lux Evangelicæ Fidei affulsit. Profecto admiratione suscipit potius, quam pro meritis laudari in Domino potest munificentia, & Religio Lusitanorum Regum, in largе ac

PONT. A. II.

PONT. A. II. ge ac splendide protegendi, sublevandisque populis ad Catholicam Veritatem recens adductis, in alendis, ac sustentandis Sacrarum Missionum Ministris, in ædificandis inter barbaras gentes immortali Deo Templis, in extruendis Religiosorum Virorum Cœnobiis, in erigendis, pro erudienda in Catholica Religione, & Ecclesiastica Disciplina juventute, Sacris Ædibus, & Seminariis, aliisque peragendis, quæ ad expellendas Mahumethanæ impietatis, vel Idololatriæ errorum tenebras, & ad diffundendum Christianæ veritatis lumen conducebant. Itaque tantis pietatis operibus, & tam præclare a Lusitanis Regibus in bello, & pace pro Religione gestis, hanc inter cætera amplam mercedem retulit benignissimus Deus, ut in Regia Domo, ac Familia existerent fœminæ morum integritate, & vitæ sanctitate illustres, quæ Deo dilectæ, & mundo mirabiles, in Servorum Dei numerum a Catholica Ecclesia adscribi mererentur; ut si Lusitaniæ Regnum in terris suorum Regum virtute, & pietate maxime confideret, majus in Cœlis in suorum Principum sanctitate, & meritis incolumitatis suæ præsidium haberet. Ex hoc numero fuerunt Therasia, Sancia, Mafalda, Joanna. Sed præ omnibus, & Sanctarum operationum laude, & cælestium miraculorum magnitudine emicat Beata Elisabeth Regina, quam fel. rec. Urbanus Papa Octavus Prædecessor Noster pro sua pastorali solicitudine tanquam sanctam, & electam Dei in universali Ecclesia colendam, & venerandam Apostolica auctoritate decrevit. Et Nos, quos in Apostolatus ministerio, licet immerentes, Divini consilii altitudo succedere voluit, ejus vitam, & res mirabiliter sancteque gestas Christiano Populo considerandas proponimus; ut Principes Fœminæ, inter Regales delicias, & mundanos aulæ fastus, præ oculis habeant, quam imitentur; omnes vero, ad quam calamitosis hisce temporibus, & in tanta rerum omnium perturbatione, supplices confugiant: ut quæ in terris contrarias dissidentium Principum voluntates miro gratiæ Dei dono in concordiam reducebat, modo in Cœlis Beata, precibus apud Deum pro Nobis intercedere velit, quo tanti gravissimorum bellorum motus, armorumque turbines, potentissimæ Divinæ voluntatis jussu compescantur & diremptis dissidiis, reconciliatisque inter se discordantium Principum animis, Sancta Dei Ecclesia Regi pacifico, & omnium bonorum Datori gratiarum hymnos, & debitas laudes persolvens in tranquillitate quiescat, ac pace & concordia filiorum suorum lætetur.

In lucem edita Elisabeth Avo ejus Jacobo Regi educanda traditur, & futuræ sanctitatis indicia præfert.

§. 2. Nata est Elisabeth anno a Virginis partu millesimo ducentesimo septuagesimo primo; Pater ei fuit Rex Aragoniæ Petrus, Jacobo Rege natus, & Violantia Regis Hungariæ filia: Mater Constantia, filia Manfredi Siciliæ Regis, & Friderici Secundi Imperatoris neptis. Præluxit in ea fax illa virtutum, quæ cum ætate ipsa adolescens, & in diem magis magisque relucens in hoc sæculo, tanquam in tenebricoso loco, lumine ac splendore suo viam salutis aliis præmonstraret. Recens enim a partu ad Regem Jacobum Avum allata, atque ab eodem ad sextum ætatis annum Christianis moribus imbuta, de ipsa prædicare, ac bene prædicare ille solebat, neptem illam atque alumnam suam, feminarum omnium optimam, clarissimamque futuram, quæ ex Aragoniorum Regum stirpe natæ unquam fuissent. Ex humanis erepto Jacobo, sexennis puella reducta in Patris domum, ibi, quam ab Avo didicerat, prosecuta est integerrimæ vitæ rationem. Pueriles ludos, ornatum corporis, voluptatum delicias, tenera adhuc, & infantili ætate, sed cœlo matura, fugiebat: Divinis precibus, ciborum abstinentiæ, Caritatis operibus impense vacabat; ut Pater ipse fuerit solitus affirmare, suarum rerum, ac Regni felicitatem Elisabethæ virtutibus, ac meritis apud Deum acceptam esse referendam.

Lusitaniæ Regi Dionysio nubit, ac suscepta prole optimis moribus, ac documentis imbuit.

§. 3. Educata pudice, ac sobrie, ubi plenis annis nubilis facta est, longe clarescens honestis moribus suis, quibus eam Deus etiam mortalibus oculis pulchram faciebat, & reverenter amabilem, atque mirabilem, a pluribus Christianorum Principum Filiis, per crebras legationes, & literas in matrimonium expetitur. Sors obtigit Lusitaniæ Regi Dionysio, Alphonsi III. filio; cui Regiis, & Christianis ritibus nuptui tradita, non tanquam viro, sed tanquam domino subdita fuit, studens eum demereri conjugalibus obsequiis, & Deo lucrifacere. Et quoniam bonum conjugii est, & Dei donum, proles ex legitimis nuptiis suscepta; hanc quoque Deus largitus est famulæ suæ, ut pudicitia, sanctisque moribus, & fœcunditate etiam Viro suo probaretur. Nam ætatis anno decimo septimo Constantiam filiam peperit, vicesimo vero Regni hæredem Alphonsum. Sed quos in hanc mortalem lucem ediderat, iterum parturiens Deo, bonis erudiebat monitis, sanctisque moribus informabat, & exemplo suo, quod longe efficacius verbis est, ad pietatem, omnemque virtutem instituebat.

ANNO 1742.

§. 4. Etenim illa non minorem in excolendis in se virtutibus, quam in liberis educandis, aliisque necessariis rebus procurandis, dabat operam: In sacris precibus assidua, frequens ad rem Divinam erat; ubicumque diversaretur, Sacellum habeat religiose constructum, ac magnifice ornatum, Sacerdotibus, aliisque Sacris Ministris instructum, quo a tumultuantibus sæculi curis secedens, in Sancta Dei contemplatione quiesceret; ibi enim ejus erat requies, ibi fere semper habitabat, soli Deo intenta, & cœlestibus inhians divitiis, terrenas opes, & vana corporis ornamenta, quibus animæ pulchritudo non augetur, sed corrumpitur, contemnebat: decenti, & modesto induta cultu, composito vultu, & demissis oculis incedens, externo præferebat in habitu virtutem, quæ intus latebat in corde. Ubique enim Deum sibi præsentem habebat, & quo magis in eum amore ferebatur, eo vehementius vitia, & peccata odio prosequebatur, ut si quando Divinam lædi Majestatem animadverteret, injuriam sibi fieri, & se ipsam læsam existimaret:

Sanctis operibus, ac cœlestium rerum contemplationi vacat.

§. 5. Hujus etiam vis Sancti amoris dulces ei reddebat acerbissimas pœnas, quibus subjicere corpus, & in servitutem redigere curabat, ne ad Creatorem suum tendentem animum cænosis terrenarum cogitationum motibus impediret, & rebellantium passionum turbis ad terrena a Cœlestibus avocaret. Quadruplex illa jejunium ab adolescentia solemne habuit: quadragenarium, & commune Christianorum omnium; alterum, quo præparari solent homines Religiosi ad Christi adventum; tertium, quod Angelorum appellant, a die festo Beatæ Virginis Assumptæ, ad Archangeli Michaelis diem; postremum a feriis S. Joannis Baptistæ ad diem Assumptæ Virgini Sacrum. His igitur jejuniis, & insuper nocturnis vigiliis, diurnisque laboribus, aliisque pœnis, in Regum deliciis enutritum corpus macerabat; a vino, in quo est luxuria, adeo assueverat abstinere, ut mediam fere anni partem solo pane transigeret, & aqua:

Jejuniis, aliisque pœnis corpus macerat.

§. 6. Cum aliquando jaceret gravi stomachi morbo laborans in Oppido Alenquerio, præscripserunt ei Medici, ut vino uteretur; illa vero, cum id curationi valetudinis necessarium esse minime duceret, & sanctum suum propositum in abstinendo a vino levi ex causa mutare timeret, renuit id facere, jussitque aqua sibi afferri. Sed æterni Dei benignitas, qui voluntatem timentium se facit, dignata est voluntati famulæ suæ obsequi, ne hominum consilio, indictam sibi abstinentiæ legem transgredi cogeretur, voluitque simul, eam uti remedio, quod per os Apostoli sui discipulo ejus Timotheo ægrotanti suggesserat, scribente ad eum Paulo: *utere modico vino propter stomachum*: Itaque renovato mirabili illo prodigio, quod primum, cum inter homines Christus Dominus versaretur, in nuptiis Canæ factum est, aqua bis ad eam allata, bis Omnipotentis voluntatis suæ nutu, quo res omnes e nihilo eduxit, in vinum commutata est.

Gravi morbo correpta aquam potui sibi dari imperat, quæ Dei omnipotentia bis in vinum convertitur.

§. 7. Ex amore Dei summa illa Caritas erga proximum oriebatur, qua consolabatur afflictos, succurrebat egenis, pauperibus inserviebat, curabat ægrotos, omnes in Christo complectebatur, sublevabat pecunia, reficiebat alloquio. Nullus inopum occurrebat, in quem illa stipem benignissime non conferret, atque ex infinita multitudine debilium, languentium, pauperum, infirmorum, qua se videbat assidue circumfusam, vacuum abire, aut solatio destitutum neminem patiebatur: Quos intelligebat præ pudore stipem cogere non audere, quamvis id suaderet necessitas, non solum prompta eis subveniebat pecunia, sed etiam quotidianis sumptibus sustentabat: Non exiguum frumenti numerum dabat Religiosis familiis, quæ in quibuslibet Lusitaniæ partibus versabantur; Cœnobiis Monachorum, quacumque iter faceret,

Pauperum, & Miserorum necessitatibus subvenit: Monasteria ædificat, eaque redditibus donat, atque alia pietatis officia præstat.